

Wiadomości, dla klas I – III gimnazjum, na II Szkolny Konkurs Wiedzy o Janie Pawle II – 2017r.

W nocy z 28 na 29 września 1978 roku po zaledwie 33 dniach pontyfikatu zmarł papież Jan Paweł I. Gdy kierowca Karola Wojtyły Józef Mucha usłyszał w radiu o śmierci papieża Jana Pawła I, natychmiast pobiegł podzielić się tą informacją z arcybiskupem. Karol Wojtyła w tym momencie jadł śniadanie ze swoim księdzem kapelanem Stanisławem Dziwiszem. Kiedy przyszedł papież dowiedział się o wydarzeniu, wypuścił z rąk łyżeczkę do herbaty, która spadła na podłogę. Przeczując, że dosięga go przeznaczenie, zamknął się w swoim pokoju i odwołał wszystkie zajęcia w tym dniu. 3 października 1978 roku. Kardynał Wojtyła leci do Rzymu w towarzystwie prymasa Polski Stefana Wyszyńskiego samolotem polskich linii lotniczych LOT, na drugie w ciągu dwóch miesięcy konklawe. W sierpniu 1978 roku, gdy Karol Wojtyła uczestniczył w wyborze kardynała Lucianiego, otrzymał dziewięć głosów. Był to sygnał, którego nie należało lekceważyć. Teraz, po śmierci Jana Pawła I, krakowski kardynał zdaje sobie sprawę, że w ponownym konklawe może mu przypaść poważniejsza rola. Tych myśli nie wolno mu jednak ujawniać. Kto bowiem podąży na konklawe, by zostać papieżem, wraca do domu jako kardynał. Kierowca kardynała Józef Mucha odwożąc go na lotnisko dostrzega, że Wojtyła jest smutny i przygnębiony. Jakby to, co wiele osób mówi w Krakowie, stanowiło dla niego olbrzymi ciężar. Kraków jest pewien, że Wojtyła pozostanie w Rzymie. 4 października 1978 roku W Watykanie odbywa się msza pogrzebowa Jana Pawła I. Przybywają na nią kardynałowie z czterech stron świata. 14 października 1978 roku metropolita krakowski zajął przydzieloną mu na czas konklawe (zebranie kardynałów, mające wyłonić nowego papieża) celę numer 91 sąsiadującej z Kaplicą Sykstyńską. W konklawe udział wzięło 111 delegatów, Karol Wojtyła nie był faworytem. Głównymi kandydatami na biskupa Rzymu byli kardynałowie Giuseppe Siri (konserwatywny biskup Genui, krytykujący II Sobór Watykański) oraz jego zupełne przeciwieństwo Giovanni Benelli (arcybiskup Florencji, zwolennik reform). Szanse dawano jeszcze kardynałowi Sebastiano Baggio oraz czarnoskóremu Paulowi Zoungnanie z Górnej Wolty. Mało kto spodziewał się, iż papieżem zostanie Polak. W pierwszych głosowaniach, zgodnie z prognozami, najwięcej głosów uzyskali Siri i Benelli. W żadnym głosowaniu nikt nie przekroczył wymaganych 75% głosów, choć Siri podobno otrzymał 70%. Na czwartym głosowaniu obok faworytów pojawili się Felici i Wojtyła. W piątym głosowaniu 16 października Siri i Benelli stracili poparcie na rzecz Ugo Poletiego i Giovanniego Colombo. Wobec impasu zaczęto rozglądać się za kandydatami spoza Włoch. Momentem zwrotnym

stała się kolacja po pierwszym dniu konklawe. Zasedli do niej Giuseppe Siri, arcybiskup Filadelfii John Król, Karol Wojtyła oraz prymas Stefan Wyszyński. Wiadomo już było, iż Siri zaprzepścił szansę na wygraną ze względu na udzielony wywiad z mediami (sam wywiad w czasie konklawe był niezgodny z normami), w którym Siri skrytykował Sobór Watykański II oraz konkurentów na Stolicę Piotrową. O ogłoszeniu złamania zasad wszyscy się dowiedzieli za pośrednictwem kardynała Michele Pellegrini. Siri wycofał się z konklawe, a swoje głosy przekazał kard. Wojtyłe. Obok Wojtyły, potencjalnym kandydatem był też prymas Wyszyński. Wyszyński jednakże podkreślił niektórym kardynałom, iż papieżem powinien zostać ktoś młodszy i Włoch. Później sam Wyszyński szepnął do Karola Wojtyły propozycję, by przyjął imię Jan Paweł II. Wojtyła odrzekł mu, że nad tym myślał. Podczas ostatniego ósmego głosowania, Karol Wojtyła otrzymał 99 głosów i został wybrany papieżem. Gdy francuski kardynał Jean Villot spytał się, czy przyjmuje wybór, Karol Wojtyła zamiast powiedzieć *tak*, odrzekł *W posłuszeństwie wiary wobec Chrystusa, mojego Pana, zawierające matce Chrystusa i Kościoła – świadom wielkich trudności – przyjmuje*. Zaraz potem oznajmił, iż przyjmuje imię Jan Paweł II. Wydarzenie te było około 17:15. Już odpowiedzią, czy zostaje papieżem dał do zrozumienia, że wprowadza nowy styl. Zamiast usiąść na tronie i stąd przemówić do tłumu, nowy papież wolał przyjąć wiernych na stojąco. Wierni, którzy pojawili się w Watykanie o godzinie 18:18 zobaczyli, z komina na dachu Kaplicy Sykstyńskiej, biały dym symbolizujący wybór nowego papieża. O godzinie 18:44 kardynał Pericle Felici ogłosił: *Zwiastuje wam radość wielką – Mamy Papieża (Habemus Papam) – Karol, Świętego Rzymskiego Kościoła kardynał Wojtyła, który przyjął imię Jan Paweł/Drugi*). Mistrz ceremonii prowadzi Jana Pawła II do przedsionka, zwanego camera lacrimatoria - pokój płaczu. Papież oczekuje tam krawca, który dopasuje papieską szatę do wymiarów pasterza. Godzina 19.20 Jan Paweł II w bardzo dobrym nastroju, jakby zdjęto mu z pleców wielki ciężar, wychodzi na balkon Bazyliki, by pozdrowić zdumiony Rzym i świat. Początkowo tłum zamarł, jednakże później pytano się, skąd pochodzi. Po chwili niepewności Jan Paweł II przemówił w języku włoskim: *Najwybitniejsi kardynałowie powołali nowego biskupa Rzymu. Powołali go z dalekiego kraju, ale jednocześnie jakże bliskiego poprzez komunie w chrześcijańskiej wierze i tradycji [...]. Nie wiem, czy będę umiał dobrze wystąpić się w waszym... naszym języku włoskim. Gdybym się pomylił, poprawcie mnie*. Zdanie to spotkało się z wielkim aplauzem, a papież wzbudził sympatię u włoskich wiernych. Polacy o tej wiadomości dowiadawali się od różnych (czasem i nieznanych sobie) ludzi. Media nie informowały o tym wydarzeniu. Polskie media, pod kontrolą władzy, poinformowały o wyborze z opóźnieniem. Radio podało te informacje szybko, ale bez żadnego akcentu

serdeczności. Gazeta *Słowo Powszechne* opublikowało obszerną relację z wyboru papieża. Gazety *Trybuna Ludu* oraz *Życie Warszawy* praktycznie napisały tylko trzy zdania o wyborze Wojtyły na papieża. Gazeta katolicka *Tygodnik Powszechny* napisał obszerną relację, jednakże ciężko było zdobyć ten numer gazety.

Po wyborze nowego papieża wszyscy Polacy nawzajem się cieszyli. Wiele dzwonów kościelnych biło, oprócz dzwonu Zygmunta, ponieważ kościelny, który posiadał klucze, sam wyszedł na ulicę cieszyć się z tego faktu. Na ulicach Krakowa pojawiły się liczne flagi oraz zapalone świece. Księża przygotowali się do wielkiej pracy, ponieważ olbrzymia część Polaków nagle poszła do spowiedzi. Szturm nastąpił na ulicy Franciszkańskiej 3, gdzie mieszkańcy Krakowa pragnęli zdobyć jakąś po nim pamiątkę. *Tygodnik Powszechny* zarobił na papieżu (a właściwie na jego zdjęciach), ponieważ zagraniczna prasa, domagała się na nie licencji. Olbrzymia liczba dziennikarzy z całego świata pojechała do Wadowic. Głównym ich zadaniem było zbieranie wywiadów z osobami, które znały papieża.

Jan Paweł II był pierwszym papieżem z Polski, jak również pierwszym od 455 lat biskupem Rzymu niebędącym Włochem. Jan Paweł II udzielił pierwszego błogosławieństwa „Urbi et Orbi” – „Miastu i Światu”. 22 października na Placu Świętego Piotra odbyła się uroczysta inauguracja pontyfikatu, a następnego dnia pierwsza audyencja dla 4000 Polaków zgromadzonych w auli Pawła VI. Msza św. inauguracyjna pontyfikat była transmitowana przez radio i telewizję na wszystkie kontynenty. Dla Polaków, w kraju rządzonego przez komunistów, była to pierwsza transmisja Mszy św. od czasów przedwojennych. 12 listopada Jan Paweł II uroczystie objął katedrę Rzymu – Bazylikę św. Jana na Lateranie, stając się w ten sposób Biskupem Rzymu.

13 maja 1981 roku podczas śródowej audyencji ogólnej o godz. 17:19 turecki najemnik i terrorysta Mehmet Ali Ağca. oddał w kierunku Papieża jadącego w odkrytym papamobile dwa strzały z rewolweru. Papież został ciężko ranny w brzuch i w rękę. Strzały padły z tłumu. Wśród pielgrzymów wybuchła panika, mimo to sprawcę zamachu natychmiast ujęto. Papieża przewieziono z Placu Świętego Piotra prosto do kliniki Gemelli, gdzie przez kilka godzin był operowany. Dziesięć dni po zamachu lekarze z kliniki Gemelli poinformowali, że życiu papieża nie zagraża niebezpieczeństwo. Po trzech tygodniach Jan Paweł II powrócił do Watykanu. W pierwszym publicznym przemówieniu po zamachu, papież przebaczył Ali Ağcy.

Zamachowiec Mehmet Ali Ağca w lipcu 1981 roku został skazany przez włoski sąd na dożywocie. W 1983, w rzymskim więzieniu Jan Paweł II spotkał się z Ali Ağcą w cztery oczy, w 1987 przyjął na audiencji prywatnej matkę zamachowca, a w 1999 zaapelował do władz włoskich o ułaskawienie przestępcy, co nastąpiło dwa lata później. Po 19 latach ułaskawiony, trafił do tureckiego więzienia za inne przestępstwa. Na wolność wyszedł w styczniu 2010 roku. Rok po zamachu papież udał się do Fatimy w swą 11 podróż apostolską, chcąc złożyć Matce Boskiej hołd i podziękowanie za to, że ta według niego ocaliła mu życie. Wyjęty podczas operacji pocisk z pistoletu Mehmeta Ali Ağcy został przekazany jako wotum, a następnie go umieszczono wewnątrz korony figury Matki Bożej Fatimskiej. Przestrzelony pas papieskiej sutanny znajduje się z kolei w kaplicy Cudownego Obrazu na Jasnej Górze. 13 maja 1982, podczas nabożeństwa, niezrównoważony mężczyzna Juan María Fernándezy Krohn lekko ugodził papieża nożem. Ochrona szybko obezwładniła napastnika, a papież dokończył nabożeństwo pomimo krwawienia.

Jan Paweł II od początku lat 90. cierpiał na postępującą chorobę Parkinsona. Mimo licznych spekulacji i sugestii ustąpienia z funkcji, które nasilały się w mediach zwłaszcza podczas kolejnych pobytów Papieża w szpitalu, pełnił ją aż do śmierci. Nagłe pogorszenie stanu zdrowia Papieża rozpoczęło się 1 lutego 2005 r. Przez ostatnie dwa miesiące życia Jan Paweł II wiele dni spędził w szpitalu i nie pojawiał się publicznie. Przeszedł grypę i zabieg tracheotomii, wykonany z powodu niewydolności oddechowej. Po raz ostatni Jan Paweł II pojawił się na przejmującej audiencji w środę 30 marca 2005 roku. Stał wówczas w oknie i pozdrowił wiernych w milczeniu. Dzień później, 31 marca wieczorem był już w bardzo złym stanie. Lekarze stwierdzili wstrząs septyczny wraz z ciężką niewydolnością kardiologiczną. Jan Paweł II, zapytany wprost o to, czy chce pojechać znów do szpitala, wyraził pragnienie pozostania w Watykanie.

Gdy w nocy rozeszła się wiadomość o nagłym pogorszeniu się stanu zdrowia papieża, natychmiast na Plac świętego Piotra zaczęli napływać mieszkańcy Rzymu oraz obecni w Wiecznym Mieście wierni z całego świata.

Przez dwa następne dni na Plac św. Piotra przybywały kolejne osoby, a tłum modlących się pod oknami Watykanu rósł z każdą chwilą. Odgłosy tego modlitewnego czuwania przy umierającym Janie Pawle II dochodziły, jak relacjonowali potem jego najbliżsi współpracownicy, do pokoju, w którym przebywał aż do śmierci.

Około godziny 22, do zgromadzonych na placu św. Piotra osób odmawiających różaniec przed bazyliką watykańską, wyszedł arcybiskup Leonardo Sandri i ogłosił: „O godzinie 21.37 nasz Ojciec Święty powrócił do domu Ojca”.

Pogrzeb Jana Pawła II odbył się w piątek 8 kwietnia 2005 r. Trumnę z prostych desek z drewna cyprysowego (symbolu nieśmiertelności) ustawiono wprost na rozłożonym na bruku placu św. Piotra dywanie. Mszy świętej koncelebrowanej przez kolegium kardynalskie i patriarchów katolickich Kościołów wschodnich przewodniczył dziekan kolegium, kardynał Joseph Ratzinger (jedenaście dni później wybrano go na nowego papieża - Benedykta XVI). Uczestniczyło w niej na placu św. Piotra ok. 300 tysięcy wiernych oraz 200 prezydentów i premierów, a także przedstawiciele wszystkich wyznań świata, w tym duchowni islamscy i żydowscy. Wielu zgromadzonych na uroczystości ludzi miało ze sobą transparenty z włoskim napisem *santo subito* ("święty natychmiast"), przy pomocy których postulowali uznanie Jana Pawła II świętym "z woli ludu" i niezwłocznie. W całym Rzymie przed ekranami rozstawionymi w wielu miejscach miasta zgromadziło się 5 mln ludzi, w tym ok. 1,5 mln Polaków.

Po zakończeniu nabożeństwa żałobnego, w asyście tylko duchownych z najbliższego otoczenia, papież został pochowany w podziemiach bazyliki św. Piotra na Watykanie, w krypcie Jana XXIII, beatyfikowanego w 2000 roku. Prosty grobowiec o głębokości 1,7 m, przykryty marmurową płytą z napisem "Ioannes Paulus II 1920-2005", jest spełnieniem zapisu z testamentu, który mówił o "prostym grobie w ziemi". Grobowiec Jana Pawła II znajduje w krypcie w pobliżu miejsca, gdzie według tradycji znajduje się grobowiec św. Piotra.

Procesji z trumną przewodniczył kardynał kamerling, Eduardo Martinez Somalo. W Grotach Watykańskich trumnę złożono w drugiej, cynkowej, którą szczelnie zalutowano, a tę w trzeciej, wykonanej z drewna orzechowego. Do trumny został włożony woreczek z medalami wybitymi w czasie pontyfikatu Jana Pawła II oraz umieszczony w ołowianym pojemniku akt, który zawiera najważniejsze fakty z okresu jego pontyfikatu. Trumny zostały opatrzone watykańskimi pieczęciami. W złożeniu trumny uczestniczyli jedynie najbliżsi współpracownicy papieża, arcybiskupi Stanisław Dziwisz i Piero Marini.

Ciekawostki

Sport jest radością życia, zabawą, świętem. Z okazji Jubileuszu Sportowców Jan Paweł II obejrzał 29.10.2000 na Stadionie Olimpijskim w Rzymie mecz gwiazd ligi włoskiej z

reprezentacją reszty świata. Zawody poprzedziła Msza św. Odprawiona pod przewodnictwem Papieża dla 70 tys. Sportowców. W kazaniu Ojciec Święty przyznał, że sport ma wielkie znaczenie, „bo może sprzyjać upowszechnianiu wśród młodych ważnych wartości, takich jak lojalność, wytrwałość, przyjaźń, wspólnota, solidarność”. Kiedy w 2005 roku przyjął na audiencji swój ulubiony klub piłkarski z czasów, gdy mieszkał w Krakowie, niczym rasowy kibic siedzący na trybunie zakrzyknął: „Cracovia pany!”.

Herb Papieża- Polaka. Podstawą herbu papieża-Polaka jest tzw. panoplium, na który składają się dwa skrzyżowane piórami ku górze klucze św. Piotra w kolorze złotym (prawy klucz) i srebrnym (lewy klucz). Uosabiają one władzę papieża jako następcy św. Piotra Apostoła. Papieskie klucze symbolizują również moc udzielania rozgrzeszenia (klucz złoty) oraz wiedzę i mądrość teologiczną papieża (klucz srebrny). Od strony rękojeści, obydwa klucze połączone są czerwonym sznurem zakończonym z obydwu stron supłami i frędzlami. Tarcza herbowa w kolorze błękitnym. W polu tarczy występuje przesunięty w prawo złoty krzyż łaciński, którego końce stykają się z krawędziami tarczy. Po lewej stronie tarczy, pod poprzeczną belką krzyża znajduje się złota litera M symbolizująca Matkę Bożą i maryjną pobożność papieża-Polaka. Ponad tarczą widnieje papieska tiara składająca się z trzech diademów (złotych przepasek), wysadzanych czerwonymi diamentami. Diademy stanowią symbol trzech stanów Kościoła: wojującego (na Ziemi), cierpiącego (w czyśćcu) i triumfującego (w Niebie), względnie kapłańską, pasterską i nauczycielską władzę urzędu papieskiego. Tiarę wieńczy mały, złoty krzyż. Spod tiary wyłania się czerwona wstęga (stuła), podobna do wstęg wyłaniających się z biskupiego nakrycia głowy w obrządku łacińskim - mitry. Rozłożone na obydwu bokach herbu końce stuły ozdobione są małymi, złotymi krzyżami oraz wykończone złotymi frędzlami. Podobnie, jak u większości poprzedników Jana Pawła II, w jego herbie nie znalazło się papieskie motto (Totus tuus, łac. Cały Twój)..

Kuchnia Papieska. Na papieskim stole najczęściej pojawiały się potrawy najprostsze. Śniadanie Jana Pawła II składało się zwykle z kawy z mlekiem, sera, jajek, dżemu, pieczywa i owoców. Na stole zawsze stały lubiane przez niego włoskie bułeczki. Obiad także był jak najbardziej włoski. Ojciec Święty uważał bowiem, że „by poznać kulturę danego kraju, trzeba również jeść to, co je ten naród”. Do ulubionych potraw Jana Pawła II należało więc spaghetti z sosem pomidorowym, jarzynowa zupa minestrone i pieczona cielęcina. Przepadał też za flaczkami i pierogami, a na deser zwykł jadać szarlotkę lub sernik. Kolacja była zawsze bezmięsna. Co ważne, większość produktów, które trafiały na papieski stół, pochodziła z

watykańskiej fermy w Castel Gandolfo. Pod koniec życia, gdy u Ojca Świętego pojawiły się problemy zdrowotne, w papieskim menu zaczęły przeważać dania dietetyczne.

Szewc, który Papieżowi szył buty – numer 44, z wysokim podbiciem i szerokimi palcami. Takie buty nosił Jan Paweł II – powiedział Stanisław Żmija, szewc ze Stanisławia Dolnego, który zrobił pierwszą parę dla papieża w 1982 roku i od tamtej pory był Jego ulubionym szewcem.

Osobisty lekarz Jana Pawła II - dr Renato Buzzonetti,- od 1978 r. przez 26 lat był głównym lekarzem Ojca Świętego.

Arturo Mari - osobisty fotograf Jana Pawła II

Abp Stanisław Dziwisz - osobisty sekretarz papieża Jana Pawła II w latach 1978–2005. Był jedną z najważniejszych osobistości w Watykanie za pontyfikatu Jana Pawła II. Był jedną z siedmiu osób mających uprawnienia do stwierdzenia autentyczności papieskiego podpisu. Był obecny przy śmierci Jana Pawła II. Został wykonawcą papieskiego testamentu.

Dzieła Jana Pawła II

Jan Paweł II mianował 232 kardynałów (w tym 9 Polaków), ogłosił 1318 błogosławionych (w tym 154 Polaków) i 478 świętych. Napisał 14 encyklik, 14 adhortacji, 11 konstytucji oraz 43 listy apostolskie. Powyższe dane statystyczne nie oddają jednak nawet skrawka ogromnego dziedzictwa nauczania i pontyfikatu pierwszego w dziejach Kościoła Papieża-Polaka. Chętnie spotykał się z młodymi ludźmi i poświęcał im dużo uwagi. Na spotkanie w Rzymie w roku 1985, który ONZ ogłosiła Międzynarodowym Rokiem Młodości, napisał list apostolski na temat roli młodości jako okresu szczególnego kształtowania drogi życia, a 20 grudnia zapoczątkował tradycję Światowych Dni Młodości. Odtąd co roku przygotowywał orędzie skierowane do młodych, które stawało się tematem międzynarodowego spotkania, organizowanego w różnych miejscach świata (np. w 1991 r. w Częstochowie, a w 2016 r. – w Krakowie).

Nauczanie było ważną funkcją Papieża. Ojciec Święty nauczał poprzez wydawanie różnego rodzaju dokumentów, takich jak encykliki, adhortacje apostolskie, konstytucje apostolskie, listy, orędzia, bulle i wiele innych, oraz wygłaszane przy różnych okazjach homilie i przemówienia.

Encykliki są to urzędowe pisma, napisane przez papieża, skierowane do biskupów i do wiernych całego Kościoła. Ich tytuły – przeważnie dwuwyrazowe i po łacinie – pochodzą od pierwszych słów danego dokumentu. Jan Paweł II ogłosił w ciągu swojego pontyfikatu 14 encyklik.

- 1) „Redemptor hominis” (Odkupiciel człowieka) —4 III 1979
- 2) „Dives in misericordia” (Bogaty w miłosierdziu; o miłosierdziu Bożym) —30 XI 1980
- 3) „Laborem exercens” (Wykonujący pracę; o pracy ludzkiej) — 14 IX 1981
- 4) „Slavorum Apostoli” (Apostołowie Słowian; na 1100-lecie pracy świętych Cyryla i Metodego — 2 VI 1985
- 5) „Dominum et vivificantem” (Pana i Ożywiciela; o Duchu Świętym w życiu Kościoła i świata)— i 8 V 1986
- 6) „Redemptoris Mater” (Matka Odkupiciela; o Maryi w życiu pielgrzymującego Kościoła) —25 III 1987
- 7) „Sollicitudo rei socialis” (Troska o sprawy społeczne; na 20-lecie encykliki Pawła VI „Populorum progressio”) —30 XII 1987
- 8) „Redemptoris missio” (Misja Odkupiciela; o stałej aktualności misji) — 7 XII 1990
- 9) „Centesimus annus” (Rok setny; w setną rocznicę encykliki Leona XII „Rerum novarum”) —1 V 1991
- 10) „Veritatis splendor” (Błask prawdy; o niektórych podstawowych zagadnieniach nauczania moralnego Kościoła) — 6 VIII 1993
- 11) „Evangelium vitae” (Ewangelia życia; o wartości i nienaruszalności życia ludzkiego) — 25 III 1995
- 12) „Ut unum sint” (Aby byli jedno; o działalności ekumenicznej Kościoła) — 25 V 1995
- 13) „Fides et ratio” (Wiara i rozum; o wzajemnej realizacji wiary i rozumu) — 15 X 1998
- 14) „Ecclesia ed eucharistia” (o Eucharystii w życiu Kościoła) — 17 IV 2003

Adhortacje apostolskie są to dokumenty, będące zazwyczaj podsumowaniem i wykładnią kolejnego Synodu Biskupów, czyli międzynarodowego zgromadzenia hierarchów kościelnych z całego świata lub z określonego regionu. Jan Paweł II ogłosił 14 adhortacji apostolskich. Kolejną formą nauczania są orędzia wystosowywane przez papieża z okazji różnych ważnych wydarzeń lub ich rocznic.

Listy apostolskie – Jan Paweł II wydał 43 listy apostolskie, adresowanych do całego Kościoła, a nawet wszystkich ludzi albo do określonych grup społecznych. Niektóre z listów mają

ogromny rezonans w całym chrześcijańskim świecie, jak np. „Tertio millennio adveniente”, w którym Jan Paweł II nawołuje do przeprowadzenia rachunku sumienia w związku z jubileuszem 2000 – lecia chrześcijaństwa.

Do innych dokumentów papieskich Jana Pawła II możemy zaliczyć: konstytucje apostolskie pierwszą była Sapientia Christiana - o uniwersytetach i wydziałach teologicznych wydana w 1979 r.

Następnie bulle czyli pisma napisane na pergaminie, w języku łacińskim o podniosłym i uroczystym nastroju. Opatrzony są w pieczęć papieską. Bulle to dokumenty, które posiadają informacje na temat nadawanych przywilejów, tytułów oraz odpustów.

Jan Paweł II pisał również orędzia, które dotyczyły konkretnych wydarzeń i sytuacji lub rocznic. Orędzia Jan Paweł II ogłaszał na :

- Światowe dni Pokoju
- Światowe dni Młodzieży
- Światowe Dni Chorego

Orędzia mają na celu skierowanie przesłania do osób, które znajdują się w konkretnej sytuacji życiowej, aby ich umocnić i dodać choćby w cierpieniu.

Książki, które wydał jako Jan Paweł II

- Przekroczyć próg nadziei – Lublin, 1994, KUL.
- Dar i Tajemnica – 1996.
- Tryptyk rzymski (poemat) – Kraków, 2003, Wydawnictwo Literackie.
- Wstańcie, chodźmy! – Kraków, 2004, Wydawnictwo św. Stanisława.
- Pamięć i tożsamość – Kraków, 2005, Społeczny Instytut Wydawniczy „Znak”.

JAN PAWEŁ WIELKI

Po śmierci papieża, wielu duchownych przedstawicieli Watykanu, a także wielu wiernych oraz w mass-mediach zaczęto dodawać mu nowy przydomek nazywając go Janem Pawłem Wielkim. Tylko trzech papieży w historii Kościoła katolickiego nosiło taki przydomek.

Przydomek ten pojawił się po raz pierwszy w homilii wygłoszonej przez kardynała Angelo Sodano w czasie żałobnej mszy na Placu św. Piotra w niedzielę 3 kwietnia 2005 (nazajutrz po śmierci Jana Pawła II) oraz w publikacjach Tygodnika Powszechnego. Również nowy papież, Benedykt XVI, rozpoczął swoje wystąpienie od słów: „Po wielkim papieżu Janie Pawle II... „Wyraz temu daję często, kiedy wspomina Jana Pawła II.

Za pontyfikatu Jana Pawła II, dzięki samemu papieżowi, nastąpiły ogromne zmiany w Watykanie, a także w postrzeganiu osoby papieża przez społeczność zarówno katolicką jak i pozostałych chrześcijan oraz wyznawców innych religii. Zaraz po swoim wyborze na Stolicę Apostolską Jan Paweł II nie pozwolił prymasowi Wyszyńskiemu uklęknąć przed sobą. Pierwsze przemówienie wygłosił po włosku, a więc w języku narodu, do którego przemawiał. Do tej pory przyjęte było, że papież zawsze swoje pierwsze przemówienie wygłasza po łacinie. To był dopiero początek wielkich zmian. Należą do nich:

liczne pielgrzymki (zagraniczne oraz parafii we Włoszech),
zwyczaj całowania ziemi kraju, do którego przybywał z pielgrzymką,
msze święte dla wielkich tłumów, organizowane na stadionach, lotniskach, placach itp.,
wygłaszanie całych homilii lub choćby krótkich sentencji w języku kraju, do którego przybywał z pielgrzymką (porozumiewał się swobodnie w językach: polskim, włoskim, francuskim, niemieckim, angielskim, hiszpańskim, portugalskim, łacinie i klasycznej grece),
udział zespołów folklorystycznych w czasie mszy,
spotkania z duchownymi innych wyznań oraz odwiedziny świątyń różnych religii (chrześcijańskich oraz niechrześcijańskich),
udział w przedsięwzięciach artystycznych: koncertach, występach zespołów, projekcjach filmowych,
wykonywanie kapłańskich posług
prywatne spotkania z wiernymi,
bezpośrednie spotkania z ludźmi w trakcie pielgrzymek,
żarty i bezpośredniość w kontaktach z ludźmi.

Ojciec Święty Jan Paweł II był niewątpliwie najwięcej pielgrzymującym Papieżem w historii. W czasie swego pontyfikatu odbył 104 pielgrzymki międzynarodowe, odwiedzając 129 krajów na wszystkich kontynentach. Ponadto odbył ponad 140 podróży apostolskich na terenie Włoch. Głosząc naukę Chrystusa na całym świecie przemierzył łącznie ponad 1,5 mln km. Ostatnią podróż apostolską Jan Paweł II odbył do Francji w dniach 14 – 15 sierpnia 2004

r. Przemawiał do milionów ludzi, odwiedzał miejsca, w których nie był wcześniej żaden Papież. Słynął ze znajomości wielu języków, dzięki której nawiązywał jeszcze lepszy kontakt z ludźmi różnych narodowości. Spotkania z Nim były dla wiernych wielkim wydarzeniem o charakterze niemalże mistycznym, często zmieniającym ich wewnętrznie na całe dalsze życie.

Swoją ojczyznę Jan Paweł II odwiedził 8-krotnie.

PIELGRZYMKI św. JANA PAWŁA II DO POLSKI

I pielgrzymka do Polski: 2-10 czerwca 1979

Pierwsza podróż apostolska Jana Pawła II do ojczyzny przebiegała pod hasłem „Gaude Mater Polonia”. To wtedy padły pamiętne słowa Ojca Świętego „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze Ziemi. Tej ziemi!”. Słowa te miały szczególne znaczenie dla społeczeństwa polskiego, w którym krystalizowała się idea zmiany systemu politycznego. Mówi się, że bez tej pielgrzymki nie byłoby „Solidarności” i późniejszego obalenia ustroju komunistycznego. Podczas tej wizyty Jan Paweł II odwiedził po raz pierwszy jako Papież swoje rodzinne miasto – Wadowice.

II pielgrzymka do Polski: 16-23 czerwca 1983

Podróż pod hasłem „Polsko, Ojczyzno moja”. Nawiązując do okresu stanu wojennego, Papież starał się dać Polakom wiarę i nadzieję. Przekonywał, że nie chodzi o zwycięstwo militarne, lecz moralne, zło należy zwyciężać dobrem, a „miłość jest potężniejsza niż śmierć”.

III pielgrzymka do Polski: 8-14 czerwca 1987

Hasło przewodnie: „Do końca ich umiłował”. Jan Paweł II bronił godności Polaków wobec ówczesnej władzy podkreślając, że każdy człowiek ma swoją osobistą godność, zasługuje na to, aby traktować go podmiotowo, a obywatele powinni mieć wpływ na losy swojego kraju.

IV pielgrzymka do Polski: 1-9 czerwca i 13-20 sierpnia 1991

Wizyta pod hasłem „Bogu dziękujecie, ducha nie gościście”. Odwiedzając wolną już Polskę Ojciec Święty starał się uświadomić rodakom, że sama wolność to nie wszystko, że wolność rzeczywista musi być oparta na prawdzie i wartościach chrześcijańskich. Papież poświęcił również wiele uwagi roli Kościoła w nowej Rzeczypospolitej. Podczas II etapu pielgrzymki

związanego z VI Światowym Dniem Młodzieży odbywającym się na Jasnej Górze, Ojciec Święty odwiedził po raz drugi Wadowice

V wizyta w Polsce: 22 maja 1995

„Czas próby polskich sumień trwa” – słowa te wypowiedział Jan Paweł II podczas zorganizowanej przy okazji pielgrzymki do Czech kilkugodzinnej wizyty w Skoczowie, Bielsku-Białej i Żywcu w diecezji bielsko-żywieckiej. Papież przestrzegał przed mylnym, zbyt szerokim pojmowaniem tolerancji, która może być w istocie nietolerancją wobec ludzi wierzących.

VI pielgrzymka do Polski: 31 maja – 10 czerwca 1997

Pielgrzymka pod hasłem „Chrystus wczoraj, dziś i na wieki”. Papież apelował do hierarchów kościelnych o większe otwarcie na Europę, podkreślając możliwy wkład Kościoła polskiego w życie duchowe starego kontynentu. Przestrzegał również przed interpretowaniem wolności jako swobody absolutnej – świata pozbawionego prawdziwych wartości, w którym człowiek staje się niewolnikiem swoich instynktów i pragnień.

VII pielgrzymka do Polski: 5-17 czerwca 1999

Podróżując pod hasłem „Bóg jest miłością” Ojciec Święty odwiedził aż 21 miejscowości i beatyfikował 108 Polaków – męczenników z okresu II wojny światowej. Podkreślał rolę Kościoła w przemianach ustrojowych w Polsce oraz znaczenie wartości etycznych w systemie demokratycznym. Stanowczo poparł ideę integracji Polski z Unią Europejską. W ramach tej pielgrzymki Papież odwiedził po raz trzeci Wadowice, o których wtedy powiedział: „Tu, w tym mieście wszystko się zaczęło. I życie się zaczęło, i szkoła się zaczęła, i studia się zaczęły, i teatr się zaczął, i kapłaństwo się zaczęło”.

VIII pielgrzymka do Polski: 16-19 sierpnia 2002

Ostatnia pielgrzymka Ojca Świętego do Polski odbyła się pod hasłem „Bóg bogaty w miłosierdzie”. Podczas tej wizyty Jan Paweł II poświęcił Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach. Papież odwiedził również Kalwarię Zebrzydowską.

